

РЕШЕНИЕ

№ 7392

гр. София, 04.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 11.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **5371** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Т. Х. К. /Т. Н. К./, гражданин на Федерална Република Германия, подадена чрез адв. С. П., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2А, б. „б“ от ЗДвП (ЗППАМ) с № 24-1058-000087/08.05.2024г., издадена от началник група в сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР - С., с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ по чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП - „прекрътяване на регистрацията на ППС“ за срок от 6 месеца.

Жалбоподателят оспорва ЗППАМ като незаконосъобразна, като излага доводи, че заповедта е издадена при липса на компетентност, неспазване на установената форма, съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправни разпоредби и в несъответствие с целта на закона. Моли се за отмяна на заповедта и за присъждане на сторените по делото разноски. В съдебните заседания жалбоподателят се представлява адв. П., която поддържа жалбата, като моли да бъде съобразен резултата от изготвената експертиза по кръвната проба на жалбоподателя.

Ответникът – началник група към ОДМВР – С. изразява писмено становище за неоснователност на жалбата. В съдебните заседания не изпраща представител.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото

доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 08.05.2024 г. около 13:48 часа Т. Х. К. управлявал собствения си мотоциклет „Сузуки“ ДР350С с немски рег. № BGJ85 в [населено място] по ул. Р., като до бившия ресторант „Р.“ с посока на движение към магазин „К.“ бил спрял за проверка от служители на МВР. На водача била извършена проверка за употреба на наркотични вещества с дрегер - D. test 5000, фабричен номер ARJF 0062, при което уредът отчетел положителен резултат за наличие на бензодаизепини. Водачът изразил несъгласие с показанието на уреда, като заявил, че е приемал само ибупрофен и парацетамол. На жалбоподателя е издаден талон за медицинско изследване номер 102437 в ЦСМП при МБАЛ С.. Същият е бил придружен до МБАЛ С., където е дал кръвна проба за изследване.

На Т. Х. К. бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 1165590 от 08.05.24 г. , с който било констатирано нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 2 от ЗДвП.

С оглед съставения АУАН, като е приел, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 2а, б. „б“ ЗДвП, Н. А. Т., на длъжност началник група в сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР С., издал процесната Заповед 24-1058-000087/08.05.2024г., с която на Т. Х. К. е наложена ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

Съгласно съдебна химикотоксикологична експертиза № И-11444 от 11.12.2024 год., изготвена по ДП №196/2024 г. по описа на РУ-С. от специалисти в специализирана Химикотоксикологична лаборатория към ВМА, в представените за изследване проби от кръв и урина, взети от Т. Х. К., не се установява наличие на алкохол и наркотични и/или упойващи вещества.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима, а по същество е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. С оглед съдържащата се по делото Заповед № 1695/22.12.2022г., издадена от директора на ОДМВР С. във връзка със Заповед № 8121з – 1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, също приложена по делото, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

Спазени са изискванията за форма по чл. 172, ал. 1 ЗДвП и административнопроизводствените правила. Заповедта е мотивирана в достатъчна степен, като в нея са посочени фактическите и правни основания за издаването ѝ.

По отношение материалната законосъобразност на акта съдът намира следното:

Правното основание на процесната принудителна административна мярка е чл. 171, т. 2а, б."б" ЗДвП. Според посочената разпоредба, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство“ на собственик, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни

предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни анализи – за срок от 6 месеца до една година.

Видно от посочената разпоредба, относимото към разглеждания случай основание е свързано с управлението на ППС след употреба на наркотични вещества или техни анализи.

Редът, по който се установява употребата на наркотични вещества или техни анализи от водачи на ППС, е посочен в Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни анализи. Съгласно чл. 3, ал. 1 от Наредбата, при извършване на проверка на място от контролните органи концентрацията на алкохол в кръвта се установява с техническо средство, а употребата на наркотични вещества или техни анализи – с тест. Според чл.6, ал.10 от Наредбата концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни анализи се установява въз основа на показанията на техническото средство за установяване концентрацията на алкохол в кръвта или на теста за установяване употребата на наркотични вещества или техни анализи в случаите на отказ на лицето да подпише или да получи талона за изследване, при невявяване в определения срок на посоченото място или при отказ за изследване с доказателствен анализатор и/или за даване на проби за изследване. Когато с тест е установено наличие на наркотични вещества или техни анализи, полицейски орган съпровожда лицето до мястото за извършване на медицинско изследване и вземане на биологични проби за химико-токсикологично лабораторно изследване /чл.7, ал.2/ .

В случая направеният при полицейската проверка тест е отчетел употреба на наркотични вещества. Жалбоподателят обаче не е отказал да подпише или да получи талона за изследване, явил се е на указаното място в МБАЛ С. и е дал биологична проба, която е изпратена и изследвана в Химикотоксикологична лаборатория към ВМА. Видно от резултата от изследването, не е установено наличие на наркотични и/или упойващи вещества в кръвта на жалбоподателя. Следователно, тъй като химикотоксикологичната експертиза опровергава положителният резултат, отчетен от проверката на контролния орган с Д. тест 5000, не е налице хипотезата на чл.171, т.2а, б. „б“ ЗДвП и не са изпълнени предпоставките за прилагане на принудителната административна мярка.

Предвид изложеното, оспорената заповед се явява незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена.

При този изход на спора жалбоподателят има право на разноските по делото, възлизащи общо на 910 лв. за платена държавна такса и за адвокатско възнаграждение. Ответникът е направил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което съдът преценява като неоснователно.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на Т. Х. К. Заповед № 24-1058-000087/08.05.2024г. за

прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2А, б. „б“ от ЗДвП, издадена от началник група към ОДМВР – С..

ОСЪЖДА Министерството на вътрешните работи да заплати на Т. Х. К. разноси по делото в размер на 910 лева.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: